

De jeugd van...

IRENE MOORS

In de rubriek De Jeugd Van... gaat Weekend elke week met een Bekende Nederlander terug naar zijn of haar roots. Deze week bladeren we door het fotoalbum van Irene Moors (45). Het bekende RTL4-gezicht was vroeger een verlegen meisje, maar kroop helemaal uit haar schulp toen ze haar eerste grote liefde leerde kennen. Deze moest echter wel eerst langs de 'keurcommissie', bestaande uit haar twee oudere broers René en John.

DOOR FRANK WAALS
FOTO'S MARIO NAP E.A.

Irene Moors werd geboren op 18 juni 1967 in... Tja, de presentatrice kan daar zelf eigenlijk geen zinnig antwoord op geven. "Weet je dat ik dat niet eens weet?", zo bekent ze bij aanvang van het gesprek met Weekend. "Ik ga er direct een zaak van maken", besluit ze spontaan, waarna ze de telefoon pakt en haar vader Bert belt. "Pa, je moet me helpen. Er zit hier iemand tegenover me die wil weten of ik thuis ben geboren of in het ziekenhuis. Ga me niet zeggen dat jij het ook niet meer weet." Een kleine minuut later volgt het verlossende

'Mijn eerste lief de gaf me zelfvertrouwen'

Als meisje was Irene altijd druk in de weer. 'Maar laatst bouwde ik een piramide van lego voor mijn zoon en dat was niet goed. Hij heeft hem afgebroken en het vervolgens helemaal opnieuw gedaan.'

Vader Bert was altijd al gek op zijn jongste dochter.

Hutten bouwen, samen met broer John.

antwoord. 'Thuis, in de Asselijnstraat te Alkmaar. Is het niet enig, haha.' Irene zit er ontspannen bij en slaakt een gespeelde zucht van verlichting. Bij dat ze dit 'mysterie' na 45 jaar eindelijk heeft opgelost. "Vroeger kwamen baby's heel vaak thuis ter wereld. Bij mijn eigen kinderen heb ik dat ook geprobeerd, maar uiteindelijk kwam ik toch in het ziekenhuis terecht. Het huis in Alkmaar waar mijn moeder van mij beviel, ken ik niet. Ik was pas drie maanden toen we verhuisden naar het zuidoosten van Haarlem, dus daar liggen echt mijn roots. Daar ben ik opgegroeid, ging

ik naar school en maakte ik vriendjes en vriendinnetjes. Toen nog heel rustig en stil, want ik was best een verlegen meisje. Dat drukke kwam later pas. Ach, misschien komt het ook wel doordat ik de jongste was in een gezin van zes personen. Mijn zus en twee broers waren allemaal ouder dan ik. Marja is 7 jaar ouder, René 5 jaar en John 3 jaar.'

Nooit opslag

De ouders van Irene vervulden een traditionele rol binnen het gezin. Moeder Toos zorgde voor de kinderen en vader Bert had verschil-

lende leidinggevende functies, na op zijn vijftiende te zijn begonnen op de afdeling postabonnementen van uitgeverij Spaarnestad, later bekend als uitgeverij VNU. 'De laatste twaalf jaar van zijn werkzame leven was hij secretaris van de Centrale Ondernemingsraad en daarmee als het ware de sterm van de werknemer naar de directie toe. Ik heb hem daar nog wel eens mee gepest: 'Als je altijd maar namens de werknemers tegen directiebeslissingen bent, krijg je nooit opslag.' Behalve de goede baan die hij er had, kwam er bij VNU ook iets heel

anders op zijn pad. Irene: 'Mijn moeder Toos. Zij werkte er ook, bij het blad Libelle. Later is zij gestopt met werken, toen ze eenmaal getrouwd was en er kinderen in aantocht waren. In die tijd was dat heel normaal maar later, toen ma mijn carrière bij de televisie van de grond zag komen, heeft ze me wel eens gezegd: 'Ik was liever in deze tijd opgegroeid'. Het feit dat ze vroeger zoveel thuis zat, vond ze toen niet erg, logisch zelfs, maar later moest ze ook aan zichzelf wel toegeven dat ze dat altijd erg jammer heeft gevonden. Maar goed, het was destijds niet anders. Ikzelf

'Een van mijn dagboeken is onleesbaar, ik schreef het in steno'

zou dat niet kunnen, ik ben veel te veel een bezige bij.'
 Vader Bert werkte dag in dag uit om zijn gezin te onderhouden. 'Heel verantwoordelijk heeft hij altijd voor ons gezorgd, met als gevolg dat hij er vrij weinig was. Hij is altijd al heel perfectionistisch geweest en zijn levensmotto is dan ook: als je ergens aan begint, dan maak je het af. Ongeacht of het leuk is of niet. Daarnaast is hij een pietje precies, eigenwijs maar ook zorgzaam. Al die dingen heb ik als zijn dochter één op één in mijn karakter zitten, dus het plannen en op een of andere manier zekerheden in het leven proberen te krijgen. Ik heb een vol leven, maar wel een leuk leven, waar ik echt van houd. Door de drukte ontom ik echter niet aan het maken van lijstjes. Alles wat gedaan moet worden, schrijf ik op!
 Omdat mijn vader en ik zoveel op elkaar lijken, botsen we ook wel eens. Dan kunnen we over van alles best lang discussiëren. Wie er dan meestal wint? Ach, laten we het er op houden dat ik uit respect voor mijn vader vaak wat eerder ophou met de discussie, maar dat weet hij ook wel, haha.'

Irene temidden van buurtvriendjes (boven), op haar slaapkamertje (rechts) en met haar eerste grote liefde Marc Zieck (links).

Verpleegster
 Ondanks het feit dat Irene in veel opzichten op haar vader lijkt, noemt ze zichzelf toch een echt moeders-kindje. 'Mijn moeder was heel erg zorgzaam, tot het zichzelf wegcijferen aan toe, maar ook volkomen nuchter en soms wat nonchalant. Eigenschappen die ik ook bezit. Ik kan me ergens enorm druk om maken, maar op een gegeven moment ook denken: ik laat het los. Alleen dat wegcijferen zit niet zo in me. Na een dag hard werken kan ik wel eens denken: zo, wie gaat er nu een boeterham voor mij smeren? Uiteindelijk denk ik dat ik een hele goede mix ben van mijn vader en moeder. Ik heb een beetje van allebei.'
 Van haar ouders kreeg Irene kleedgeld, en als ze meer wilde hebben, moest ze daar zelf voor werken. Naast kleding stond op een gegeven moment ook een platenspeler, gecombineerd met een cassette-recorder, hoog op Irene's verlanglijstje. 'Daar heb ik op mijn twaalfde een aantal weken bollen voor staan pellen. Jaren later werkte ik elk weekend op op donderdagavond in een supermarkt, waar ik op een gegeven moment zelfs hoofdcaissière werd.

Een megaverantwoordelijkheid voor iemand van zestien, natuurlijk. Ik mocht zeggen wanneer iemand met pauze kon gaan en aan het einde van de dag telde ik alle kassa's na. Je begrijpt, dat beviel mij wel.'
 Het beroep dat Irene als jong meisje echter het meest trok was dat van verpleegster. De zussen van een vriendinnetje werkten in het ziekenhuis en de blondine vond het allemaal maar wat interessant. 'Die kant wilde ik absoluut op, maar mijn leeftijd speelde me parten', vertelt ze. 'Zeventien jaar en zeven maanden moest je zijn om naar de verpleegopleiding te mogen, maar toen ik van de havo afkwam, was ik pas net zeventien. Dan maar een tussenjaartje op de secretaresse-opleiding om de tijd te overbruggen, dacht ik. Ik koos voor de richting medische terminologie om toch een beetje in die 'ziekenhuishoek' te blijven. Dan had ik dat maar vast op zak.
 Maar wat gebeurde er? Ik vond er geen klap aan. Ik was er al snel klaar mee en besloot te gaan werken bij VNU, waar mijn vader zat. Ik had daar in het verleden al eens gewerkt in de bedrijfskantine en

nu regelde hij een ander baantje voor me. Zo kwam ik terecht bij het weekblad *Naar Duck*. Daar was ik secretaresse van de uitgever, de marketingmanager en de afdeling kinderboeken. Dat was meteen ook mijn laatste vaste baan voordat ik bij de televisie terecht kwam. De Donald Duck en de NCRV, die op dat moment een Disney-licentie had, werkten namelijk samen en zo ben ik tijdens een gezamenlijke theaterdag ontdekt, haha!
 Overigens moest Irene het niet in haar hoofd halen dat ze met haar tv-klus bij de NCRV en een jaar later bij RTL Veronique (nu RTL4) met iets bijzonders bezig was. 'Nee, mijn ouders hielden me wel met beide benen op de grond', aldus Irene. 'Ik hield ze wel eens voor dat het toch best bijzonder was dat ik zo'n baan had weten te krijgen, maar mijn ouders antwoordden daar stevast op: 'Maar denk eens aan je zus. Zij is psycholoog. En je broer, die is bouwkundig ingenieur, naast je andere broer die elektrotechnisch weer heel goed bezig is.' Toch zijn ze stiekem altijd wel heel trots op me geweest. En nog steeds. Mijn moeder wilt altijd van a tot z elke uitzending van

Irene was op haar achttiende korte tijd model.

Irene kon zich zowel met vrienden als alleen prima vermaken.

Op stap met het gezin en op de foto gezet door vader Bert. V.l.n.r. broers René en John, Irene, moeder Toos en zus Marja.

mij na te vertellen en vanaf het begin af aan is ze druk in de weer geweest met het maken van plakboeken. Elk stukje voor mij uit welk blad dan ook, tot en met de aankondigingen in de tv-gids, knipte ze uit en plakte ze in het boek. Inmiddels zitten we aan plakboek nummer tweëndertig. Erg leuk om dat zo nu en dan eens terug te bladeren, want het geeft heel duidelijk het tijdsbeeld weer waarin ik toen zat. Een soort fotoalbum met begeleidende tekst, zo moet je het zien.'

Idols-auditie In de woonkamer Irene's moeder is inmiddels overleden, maar haar vader heeft de plakboekenreeks fanatiek doorgezet. 'Dit stuk zal er ook wel weer in komen', lacht Irene. 'Die boeken zijn ook een stukje van mijn jeugd. Een stukje dat ik nu moet missen omdat mijn moeder er niet meer is. Hoe oud ik ook word, dit jaar 46, het blijft raar om geen moeder meer

te hebben. Net zoals het vreemd zal zijn als straks mijn vader er niet meer is. Gelukkig is hij nog gezond, fit en scherp van geest. Niets mee aan de hand dus. Als ik aan mijn moeder terugdenk, dan zie ik haar na school altijd klaarzitten met thee en koekjes. Heel zorgzaam en lekker nuchter, maar tegelijkertijd ook trots op dingen die door ons bereikt werden. Die gedachte aan haar koester ik. Nuchter tegen de dingen aankijken, maar af en toe toch ook laten merken dat je de mooie dingen in het leven waardeert.'
 Iets waar vader en moeder niet zo streng op teazagen, maar haar twee oudere broers René en John des te meer, waren de vriendjes die Irene mee naar huis nam. 'Het keuren van mijn nieuwe liefdes was een taak die de jongens erg serieus namen. Nooit zag je ze beneden in de woonkamer, maar als ik een jongen meenam, zaten ze bij binnenkomst pontificaal naast elkaar op de bank.

Dan vuurden ze allerlei vragen op hem af, echt een kruisverhoor. En als er een grap over die jongen gemaakt kon worden, dan kwam die ook. Het leek al met al wel een Idols-auditie. Mijn vriendje hoefde nog net niet te zingen, maar verder had het er alles van.' De liefde begon rond haar veertiende voor het eerst echt een rol te spelen in het leven van Irene. 'Ik ben begonnen met kussen in de tweede klas van de middelbare school en ik kreeg voor het eerst echt serieuze verkerking in de vierde klas. Ik was vijftien en hij heette Guus. Wisselend aan en uit zijn we drie jaar bij elkaar geweest. We waren allebei tieners, natuurlijk. Hij was een mooie jongen uit Haarlem en daarbij ook nog eens een stoere honkballer. Dat zag ik wel zitten. Uiteindelijk kon ik hem toch niet helemaal voor mezelf houden, er waren vrouwelijke kapers op de kust. Toen het uitging vond ik dat uiteraard dramatisch. In een dagboek schreef ik alles op wat ik meemaakte, want van me af schrijven hielp me altijd goed. Tot en met het eerste jaar bij RTL heb ik dat schrijven in die dagboeken volgehouden. Ik zou ze er zo weer bij kunnen pakken en kunnen lachen om alles wat ik toen schreef. Op één dagboek na dan. Tijdens het tussenjaar op de secretaresseopleiding leerde ik stenografie, een soort snelschrift. Dat hele jaar heb ik toen mijn dagboek op die manier volgeschreven. Dat vond ik wel handig, zo bedacht ik, omdat niemand het dan zou kunnen lezen. Nou, ik inmiddels ook niet meer.'

Na Guus bleef de jonge Irene niet lang vrijgezel. Tijdens de zomervakantie leerde ze op haar 18de Marc Zieck kennen, iemand die ze nu omschrijft als haar eerste echte grote liefde. 'Hij was fotomodel en hij is degene die mij zelfvertrouwen heeft gegeven, en de durf om dingen aan te pakken. Ik was met vriendinnen op vakantie op Mallorca, dat deden we ieder jaar. Vanaf mijn vijftiende gingen we al jaarlijks elke zomer als meidengroep op pad. Eerst naar Schoorl Aan Zee, het jaar erop in Valkenburg en daarna werd het Spanje met Benidorm, Mallorca en meer van dat soort vakantieoord. Ik heb ze allemaal bezocht en alles wat ze erover zeggen is waar. Ik heb er ook flink aan meegedaan, maar wel verantwoord. Ik was nog jong, maar tegelijkertijd ook verstandig. Ik ging niet comazippen of met

vreemde mensen mee, zoals je tegenwoordig wel eens hoort. Mijn dochter Rosalie gaat dat binnenkort ook allemaal doen, maar ik vertrouw haar. Ook zij is verstandig, al moet ik zeggen dat ik er als moeder soms toch stiekem niet aan moet denken. Maar ik gun haar uiteraard dezelfde lol als die ik heb gehad met mijn vriendje Marc. Hij was propper en promoveerde een optreden van Georgie Davis in discotheek Voom Voom op Mallorca. Ik was meteen verkocht. Als model verdiende hij gemakkelijk geld en dus besloot ik dat ook te gaan doen. Alleen omdat hij zo enthousiast was overigens. Ikzelf durfde dat eigenlijk niet, maar Marc zei altijd: 'Gewoon doen. Kan jou het schelen hoe het loopt, dat zie je dan wel weer'. Bluffen en dingen durven doen heb ik echt van hem geleerd. Door hem heb ik heel veel zelfvertrouwen gekregen en hij maakte van mij, een grijs tuttig meisje, daarmee een stoere, vlotte meid. Marc was een heel lieve en ontzettend knappe jongen, hij is tot aan de start van mijn tv-carrière mijn vriendje gebleven. Ook nu weer duurt de relatie drie jaar. Hij is inmiddels overleden, veertien jaar geleden toen hij 32 was en ik hoogzwanger van mijn eerste kindje. Ik zal hem nooit vergeten. Op de meest vreemde momenten duikt hij ineens weer op in mijn gedachten. Als een steun en toeverlaat op afstand.'

Prachtig gezin
 Inmiddels is Irene alweer negentien jaar samen met haar man Barry Kroon, met wie ze in augustus 12,5 jaar getrouwd is. Aan het eind van het gesprek met Weekend haalt ze een oud velletje uit Barry's agenda van 1994 tevoorschijn. Ze wijst met haar wijsvinger op de datum van 4 maart. 'Irene' staat er. Meer niet. 'Het verwijst naar onze eerste date. Een klein papiertje, maar toch mooi om nog steeds te hebben', zo zegt ze. 'Bijna twintig jaar bij elkaar en samen hebben we een prachtig gezin waarin we allebei zowel werken als voor de kinderen zorgen. Rosalie (14) is een echte doorzetter en werkt hard op school. Mijn zoon Tijn (10) heeft heel veel humor, maar kan soms ook dromerig zijn. Daarmee hebben ze een beetje van mij en een beetje van Barry. Precies zoals het met mij en mijn ouders ook gegaan is. Generatie op generatie geef je zo een stukje van jezelf door.'